

Тепер ти моя. Книга 2

КУПИТИ

Бути без неї для мене не варіант. І для неї теж. Бестселер AMAZON Лауреат премії AUDIE AWARDS NOMINEE FOR EROTICA

Гейден вірив, що вже володіє Калістою. Та після спроби втечі вона більше не та дівчина, що готова підкорятися. Але й він - не той чоловік, який дозволить їй піти. Тим паче, що лише Гейден усвідомлює, наскільки серйозна загроза нависла над Калістою після смерті її батька, про якого вона насправді знала так небагато. І, можливо, варто захистити її від правди...

Ця книга є художнім твором. Імена, персонажі, місцевості, події — витвір авторської уяви або суто вигадані. Будь-яка схожість з реально існуючими особами, як живими, так і померлими, а також з установами, закладами, підприємствами тощо, як і з певними місцевостями й реальними подіями, слід вважати тільки випадковим збігом.

Читачі, які шукають суцільної розпусти...
Ця книга — для вас.

Розділ 1

Каліста

Я НЕ МОЖУ ЦЬОГО ЗРОБИТИ.

Душа болить через Гейденову зраду, і цей біль пронизує мене наскрізь. Моє тіло тремтить, а перлини, які тримаю у руці, стукотять між собою. Тихий звук цей нагадує стукіт барабана. Чи це моє серце? Могла б заприсягтися, що воно зупинилось у ту саму хвилину, коли він увійшов до пентхауса.

І відчайдушно прагнув торкнутися мене.

Я глибоко дихаю, щоб заспокоїтись, і гордовито підводжу підборіддя. Якщо зараз не скажу йому все, що думаю про нього, то вже не зможу ніколи.

— Звідки вони у тебе, Гейдене? — Я повторюю запитання, що вже вимовила хвилину тому, голос мій дрижить, але рішучість залишилась непохитною. — Мені потрібно це знати.

Він витримує мій погляд, байдужість в його очах вбиває.

— Вже сама знаєш.

Я хитаю головою — чи відкидаючи його слова, чи просто реагуючи на них, і сама не можу сказати.

— Ні, не знаю. У мене є лише підозра, яку необхідно підтвердити.

— І що ти хочеш від мене почути, Калісто?

— Те, що він вживає моє повне ім'я, змушує мене здригнутися. Я швидко роблю належний вираз обличчя і затискаю перлини в кулак, щоб мати можливість уперти руки в боки.

— Правду. Тільки правду, і нічого більше.

— Ти сама не розумієш, чого бажаєш. — Він відводить очі, я бачу його невпевненість, а таке трапляється нечасто. — Але це неважливо, доки я не з'ясую, хто стояв за нападом на тебе.

Умить моє страждання перетворюється на гнів.

— Що ?

Гейден повертає увагу до мене, і цього разу я відчуваю всю важкість його погляду. Він зосереджується на мені, тисне з усіх боків, допоки я не опускаю безсило плечі. У голові невимовлені думки випереджають одна одну, вони лунають для мене надто гучно у цій тиші, тож я починаю вже шкодувати, що розпочала цю розмову.

— Нічого страшного, — каже він, стискаючи собі перенісся. — Єдине, що для мене важливо, — це підтримувати твою безпеку.

— Як же я можу почуватися в безпеці з тобою, коли це саме ти потай стежиш за мною?

— Я робив так, щоб захистити тебе. Чи ти згодна із цим, чи ні — вибирай сама.

— Досить! Поясни, чи це задля моєї безпеки ти налякав мене так, що я мало в штани не наклала.

— Стеж за своїми словами, Калі...

— Начхати мені на слова й на твої ухильні відповіді, — кидаю я, майже зриваючись на крик. — Скажи мені, чим можна виправдати те, що ти вдерся в моє помешкання, поцупив, чорт забирай, мої речі, а потім ще маєш досить нахабства стверджувати, буцімто зробив це виключно заради мене самої?

Очі Гейдена спалахують, він хапає мене за плечі й притискає до себе.

— Хіба ти не усвідомлюєш, яка ти вразлива, коли вночі крокуєш містом сама? Не розумієш, що могло б статись, якби я не стежив за тобою весь цей час? Чи це така правда, яку тобі не хочеться визнавати?

Я штовхаю його у груди. Все одно, що штовхати кам'яну гору. Визнаючи поразку, я опускаю руки, все ще стискаючи намисто.

— У мене не було іншого виходу. І все одно я впевнена, що з твого пентхауса легко судити про все й усіх. Можеш казати що завгодно, але я не вірю в те, що ти робив це виключно заради моєї безпеки.

Він нахилиє голову, доки наші обличчя майже торкаються одне одного, а подихи змішуються.

— Я хотів тебе трахнути, — вимовляє він низьким голосом, який лунає звідкись з глибин його тіла. — Я бажав тебе палко, більше, ніж будь-яку жінку у своєму житті. Я вдерся у твою квартиру й поцупив намисто, щоб

стримати себе й не бажати твого тіла. Тож я сказав правду: я прагнув оборонити тебе від усього світу, а також і від себе самого, від того, що бажав з тобою зробити.

— А тепер, коли ти мене вже трахнув? Твоя одержимість зникла?

Він іронічно сміється, і в мене аж мороз поза шкірою пішов.

— Зникла? Ой ні, моя люба пташко, моя одержимість зробилася ще гіршою.

Від його слів у мене знову починає битися серце, немов я отримала укол адреналіну. Думка про те, що Гейден стежить за мною, мов персональний охоронець, викликає невпинне пульсування в моїх скронях, зуби скреготять, я глибоко втягую в себе повітря. Все тіло залякло, тільки груди здіймаються, я стою, не здатна нічого зробити, хіба відчувати, що більшого мені вже й не потрібно.

Гейден бажає мене.

А я його жахаюся.

Мова не про те, що він міг зашкодити мені фізично. Мене лякає інше: глибина й сила відповідальності, яку він узяв на себе з власної волі. Чи я зможу досягнути цей бік його почуттів? Чи я цього справді хочу?

— Ти збирався розповісти мені про це пізніше? — пошепки запитую я.

— Ні.

Відвертість його відповіді я сприймаю як ляпас і починаю пручатися у його обіймах.

— Як я можу тобі довіряти, якщо ти здатен мене обдурювати?

— Я згоден брехати, обдурювати, викрадати, вбивати, якщо це буде потрібно, щоб утримати тебе. Ти — це все, що для мене важливо.

— Навіть якщо я ненавиджу тебе за це?

Від цього запитання він сахається, немов йому в груди влучила куля

— Можливо, ти ненавидиш мене зараз, але це ж не довічно.

— Ти не можеш цим керувати, Гейдене.

— То так, — вимовляє він крізь зціплені зуби, — але я здатен тримати під контролем усе інше.

Я опускаю очі, бо не хочу, щоб він побачив у моїх очах біль. Цей чоловік визнав, що хоче володіти мною, а я спробувала втекти від нього. А є в мені

сила, щоб зробити це знову? Чи грає роль те, що шанси на успіх мінімальні, особливо те, що якась частка мене самої не бажає тікати?

Я ніколи не розуміла, як можна водночас когось кохати й ненавидіти, але завдяки Гейдену побачила, як це буває.

— Відпусти мене, — кажу я, голос мій лунає спокійно попри те, що всередині у мене все тремтить. Гейден піднімає моє підборіддя вказівним пальцем.

— Нізащо.

Я дивлюся на нього, не приховуючи розлюченості.

— Саме зараз я не хочу, щоб ти мене торкався.

— Міс Грін, бажав би я, щоб ви мене зупинили.

Безпорадність у цій ситуації обдає мене жаром, мов струмінь пари. Я пручаюся у його обіймах, але він тримає мене надто міцно, тож зусилля тільки приносить мені розчарування. Я роблю останню спробу визволитися — кидаю в нього намисто з перлів. Блискучі кульки влучають йому в обличчя, падають на груди, потім скочуються на підлогу.

Він відпускає мене.

Я стискаю губи, щоб щелепа не відвалилась, — аж не віриться, що такий прийом подіяв.

Коли не відчуваю його обіймів, думки стають чіткими, я тепер здатна побачити цю кляту ситуацію у перспективі.

— Гейдене, я не байдужа до тебе — навіть більше, ніж мені хочеться визнати в цю хвилину. — Він здіймає брову на знак свого незадоволення, це розриває мені серце. — Утім, ти маєш подивитись на все моїми очима. Як би ти сам поставився до особи, яка підірвала твою довіру й удерлася до твоєї домівки?

— Вся справа у мотиві вчинку. Якщо мати вбиває того, хто загрожує її дитині, хіба ти засудиш її?

Я хитаю головою.

— Це різні речі, бо вона ж не зашкоджує тому, кого любить.

Гейден завмирає.

— Незалежно від того, визнаєш ти це чи ні, ти зашкодив мені своїми діями. Мені потрібен певний час для...

— Для. Чого? — питає він уривчасто.

— Для того, щоб вирішити, чи зможу я змиритися цим.

Гейден хмикає, а від його глузливого погляду в мене на руці піднімається волосся.

— А якщо не зможеш?

— Ну-у... Не знаю.

— Дозвольте мені, міс Грін, висловитись ясно. Те, що ви пропонуєте, не спрацює. — Він нахилився ближче, промовляючи мені майже до вуха. — Ви можете втекти, але я все одно завжди переслідуватиму вас.

Я відступаю назад, а він підводить голову, очі стежать за кожним моїм рухом, я ж схрещую руки на грудях. Це я роблю тільки заради того, щоб установити між нами певний бар'єр, але мені конче потрібно будь-що опинитись якомога далі від нього.

— Ви здатні переслідувати мене у фізичному сенсі, а тут? — Я вказую на свою скроню. — Ви не можете слідувати за мною і сюди, що б не робили.

Він насупився, самовпевненість залишила його. У синіх очах блимають сумніви й щось таке, чого досі я не бачила — страх.

Це пронизує мене наскрізь, ламаючи зовнішню браваду, якою я намагалася захистити себе.

— Гейдене, — кажу я, з усіх сил намагаючись, щоб голос звучав суворо, — немає про що більше казати. Ми зайшли у глухий кут.

Він не рухається, навіть ніяк не реагує на те, що я сказала. Можливо, він робить це навмисно, аби показати свою незгоду.

— Мені здається, що вже прийшла ніч, — кидаю я.

— Але ти ще нічого не їла.

— Можу й обійтись, бо я засмучена. — Я знизую плечима. «Засмучена» — це ще дуже м'яко сказано. У моїй голові панує такий безлад, що я не впевнена, чи зможу їсти й при тому не подавитися. І думки так снують в голові, що мені навряд чи вдасться сьогодні спати хоч трохи.

— Ти маєш поїсти, навіть якщо мені прийдеться тебе годувати, — каже Гейден таким тоном, що сперечатися з ним немає сенсу. — Тож можеш або піти до кухні, або я тебе віднесу, все одно нам треба дістатися туди.

Справедливе обурення змушує мене підвести голову й слабо посміхнутись.

— Ось і добре!

Я не чекаю на нього. Голі п'яти з кожним кроком утопають у м'якому килимі, доки не відчуваю під ними холодних плиток кухонної підлоги. Різка зміна температур змушує мене здригнутися — утім, це лякає менше, ніж чоловік-хижак, який невідступно йде за мною. Я не чую його кроків, але відчуваю його присутність.

Завжди відчуваю.

— Чого тобі хочеться сьогодні на вечерю?

Я обертаюся, дивлюся на нього й хитаю головою.

— Що б ти не запропонував, воно буде мені не до смаку.

— Міс Грін, вам сподобається будь-що, коли я покладу це вам до чудового ротика. — Я підібгала губи, а він іронічно посміхнувся. — Прошу сідати.

Моя гордість, вже боляче поранена через його брехню, починає бунтувати у відповідь на відвертий наказ. Я схрещую руки й дивлюся на нього з викликом. Він примружує очі, вони перетворюються на щілинки.

— Сідай. До столу.

Я витримую його погляд і молюся про себе, щоб душевні сили не полишили мене. Відступати неможливо. Особливо перед цим чоловіком, який панує наді мною всебічно, що я і визнавати цього не хочу.

Гейден кидається на мене вмить, рухаючись так швидко, що я не здатна цього збагнути. Я голосно зойкаю, відчувши його руки на своїй талії. Він піднімає мене й садить на стільницю кухонного острова, його пальці глибоко встромляються в мої джинси. Я краще носитиму їх і простеньку блузку, ніж одяг Гейдена. Коли знайшла своє намисто в його кишені, то вмить здерла із себе його піджак — і все одно здавалося, що надто повільно.

Я кидаю на нього розлючений погляд, дихання стає нерівним, бо мене охоплює обурення. З кожним подихом груди здіймаються все вище, і Гейден зосереджується на декольте. Я придушую бажання підняти комір блузки вище.

— Я все бачу.

Він глузливо вигинає губу.

— Не збираюся вибачатись.

— Тоді що ж ти робиш?

— Бажаю пересвідчитися, що ти на місці й нікуди не поділась.

— Пф-ф! Я нікуди й не йду.

— Приємно чути, що ти змирилася з неминучим, — каже він, — тому що тепер ти моя.

Рекомендована література

Розпусні загублені хлопці. Книга 4: Принци фейрі

Iгри (Twisted #2)

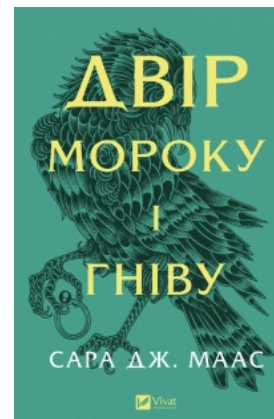
Святий. Книга 3

Жінки, які кохають до нестями

Бог завжди подорожує інкогніто

Двір мороку і гніву. Книга 2

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ